

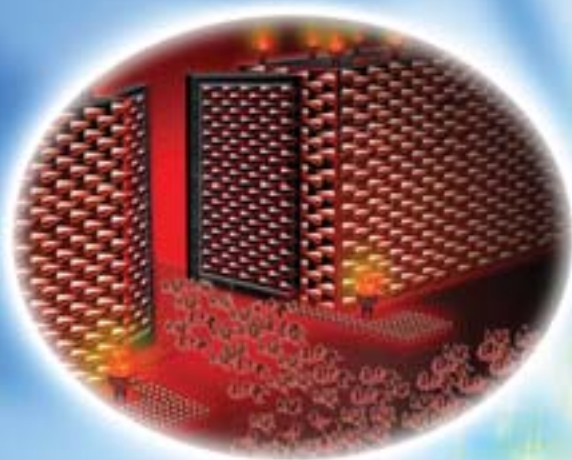
๕๒

เน มื ร าช ช าด ก

บ ำ เ พื ญ อ ธิ ษ ฐ ำ น บ าร มื (๒)

ชนเหล่าใด เมื่อยังอยู่ในมนุษยโลก เป็นผู้มีกำลัง
วังชา มีกรรมอันเป็นบาป ย่อมเบียดเบียนด่าว่าผู้อื่นซึ่งหา
กำลังมิได้ ชนเหล่านั้นมีกรรมหยาบช้า กระทำบาปกรรม
จึงตกลงสู่เวตรณีนรก

เนมิราชชาดก บำเพ็ญอธิษฐานบารมี (๖)

๔๕๓

การประพาสปฏิบัติธรรมด้วยการหมั่นทำใจหยุดใจนิ่งนี้ จะนำความสุข และความบริสุทธิ์ให้บังเกิดขึ้นในชีวิต อีกทั้งจะเป็นบาทเบื้องต้นแห่งความสำเร็จทั้งหลายทั้งปวง ใจที่หยุดนิ่งดีแล้วจะเป็นแหล่งรวมแห่งความสุข สุขที่ละเอียดประณีตเพิ่มขึ้นไปตามลำดับ ตั้งแต่สุขที่เกิดจากใจโล่งโปร่งเบาสบาย สุขเมื่อเข้าถึงแสงสว่าง เข้าถึงดวงปฐมมรรค จนถึงสุขที่เกิดจากการเข้าถึงภายในกาย กระทั่งเข้าถึงพระธรรมกายไปตามผังชีวิตของมนุษย์ทุกๆ คน ซึ่งการที่จะเข้าถึงความสุขนี้ได้ เราต้องหยุดใจให้ได้อย่างเดียวเท่านั้น

มีวาระพระบาลีใน เนมิราชชาดก ว่า

“เย ทุพฺพเล พลวนฺโต ชีวโลเก
ทีเสนฺติ โรเสนฺติ สุปาปธมฺมา
เต ลุทฺทกมฺมา ปสเวตฺวา ปาป
เตเม ชนา เวตรณิ ปตฺนฺติ

ชนเหล่าใด เมื่อยังอยู่ในมนุษยโลก เป็นผู้ที่กำลังวังชา มีกรรมอันเป็นบาป ย่อมเบียดเบียนดำ่ว่าผู้อื่นซึ่งหากำลังมิได้ ชนเหล่านั้นมีกรรมหยาบช้า กระทำบาปกรรม จึงตกลงสู่ เวตรณีนรก”

การที่สรรพสัตว์ทั้งหลาย ต้องเวียนว่ายตายเกิดกันมา

เนมิราชชาดก บำเพ็ญอุชิฐานบารมี (๖)

๔๕๘

นับภพนับชาติไม่ถ้วนนี้ ล้วนเกิดจากกลไกของกิเลสกรรม และวิบากซึ่งเป็นผลที่สืบเนื่องมาจากอวิชชาที่บดบังธาตุธรรม เห็น จำ คิด รู้ ของเราไว้ ทำให้ขึ้นสู่ฝั่งแห่งพระนิพพานไม่ได้ ผู้ที่สามารถแสดงเรื่องนี้ได้ดี มีเพียงพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระอรหันต์ และผู้มีรู้มีญาณเท่านั้น เพราะท่านเหล่านั้นระลึกชาติหนหลังได้ มีอนาคตังสญาณ รู้ได้กระทั่งอนาคตว่า กรรมที่เราประกอบเหตุไว้นี้ จะส่งผลอย่างไร

ผลของการกระทำที่แสดงออกทั้งทางกาย วาจา ใจนี้ ไม่อาจพิสูจน์ได้ง่ายๆ เพราะเป็นเรื่องที่ละเอียดซับซ้อน เป็นสิ่งที่พัวพันกันข้ามภพข้ามชาติ เมื่อกล่าวถึงกฎแห่งกรรมแล้ว ใครทำกรรมใดไว้ย่อมต้องได้รับผลแห่งกรรมนั้น ไม่มีผู้ใดหลบหนีผลแห่งบาปได้ ดังเรื่องของพระเจ้าเนมิราช ผู้ได้รับคำเชื้อเชิญจากพระอินทร์และเหล่าทวยเทพทั้งหลาย ให้ขึ้นไปชมสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ในขณะที่ยังเป็นมนุษย์เพียงแต่ระหว่างการเดินทางนั้น พระองค์ได้พบเห็นสัตว์นรกที่กำลังรับทัณฑ์ทุกข์ทรมานมากมาย จึงได้ถามมาตลีเทพบุตรว่า สัตว์นรกเหล่านั้นทำบาปกรรมอะไรไว้ จึงต้องมาเสวยวิบากกรรมอันทุกข์ทรมานเช่นนี้

เมื่อพระเจ้าเนมิราชเสด็จขึ้นสู่ทิพยราชรถแล้ว มาตลีเทพบุตรทูลถามว่า “ทางไปสู่สวรรค์ชั้นดาวดึงส์มี ๒ ทาง คือ

เนมิราชชาดก บำเพ็ญอธิษฐานบารมี (๖)

๔๕๕

ไปตามทางซึ่งเป็นที่อยู่ของหมู่สัตว์ที่ทำบาปอกุศลไว้ กับไปทางสถานที่อยู่ของเหล่าสัตว์ผู้ทำบุญ พระองค์ประสงค์จะโปรดให้นำเสด็จไปทางไหน” พระราชาดำริว่า พระองค์ยังไม่เคยเห็นทั้ง ๒ ทาง จึงตรัสตอบว่า “อยากเห็นทั้งทางที่พวกสัตว์นรกกำลังเสวยผลกรรม และทางที่ผู้มีบุญได้เสวยความสุข” มาตลีเทพบุตรเห็นว่าไม่อาจจะแสดงสถานที่ทั้งสองในขณะเดียวกันได้ จึงทูลถามว่า “ข้าแต่พระราชเจ้าผู้ประเสริฐ ทางหนึ่งไปที่อยู่ของผู้ทำบาป ทางหนึ่งไปที่อยู่ของผู้ทำบุญ จะโปรดให้ข้าพระองค์นำเสด็จไปทางไหนก่อน

*พระราชาดำริว่า เราจะไปเทวโลกอยู่แล้ว ก่อนไปเราถือโอกาสขอไปชมเมืองนรกก่อนว่า ที่อยู่ของเหล่าสัตว์ผู้ทำบาป ผู้มีกรรมหยาบช้า ซึ่งเป็นคติของผู้ทุศีลเป็นอย่างไร จะได้นำกลับมาเล่าให้พสกนิกรของเราฟัง เพื่อจะได้ตั้งใจทำบุญล้นๆ ไม่ทำบาปอกุศลกันต่อไป”

เมื่อเวษยันตราขจรเคลื่อนออกจากเมืองแล้ว มาตลีเทพสารก็ชี้แม่น้ำชื่อเวตรณีให้พระเจ้าเนมิราชได้ทอดพระเนตรแม่น้ำนี้เป็นแม่น้ำที่ขำมยาก ถ้าลงไปจะได้รับความสเปแผ่ร้อน

เนมิราชชาดก บำเพ็ญอุชิฐานบารมี (๖)

๔๖๐

เดือดพล่าน เปรียบดังเปลวเพลิง นายนิรยบาลในนรกถือคัสตราวุธ มีดาบ มีด โคมร หอก และไม้ค้อน เป็นต้น ซึ่งลูกโพล่งด้วยไฟ เทียวประหารทมิฬแห่งโอบิตลัตว์นรกตนนั้นบ้างตนนี้บ้าง พวก ลัตว์นรกทนต่อทุกข์นั้นไม่ได้ ก็ตกลงในแม่น้ำเวตรณิซึ่งจะเรียกว่าเวตรณินรกกี้ได้

แม่น้ำเวตรณินี้เต็มไปด้วยเรือเลื่อยที่มีหนามคมแหลม ใหญ่และยาวประมาณเท่าหอกมีเพลิงลูกโพล่งข้างบน พวกลัตว์นรก ต้องอยู่ในแม่น้ำเวตรณิหลายพันปีนรก และถูกตัดเป็นท่อนเล็ก ท่อนใหญ่ เพราะเถาว์ลย์มีหนามแหลมคมกริบ มีเพลิงลูกโซติช่วง มีหลาวเหล็กลูกโพล่งประมาณเท่าลำตาล ตั้งขึ้นภายใต้เถาว์ลย์ เหล่านั้น เหล่าลัตว์นรกต้องทนทุกข์ทรมานอยู่ในแม่น้ำเวตรณิ ยาวนานมาก ครั้นพลาดจากเถาว์ลย์ก็ตกลงที่ปลายหลาว ร่างกายถูกหลาวแทงทะลุไหม้ เหมือนปลาที่ถูกเสียบด้วยไม้ ปลายแหลมแล้วย่างไฟอย่างนั้น หลาวเหล่านั้นก็ลุกเป็นไฟ พวก ลัตว์นรกกี้ลุกเป็นไฟ โดยเฉพาะบริเวณใต้หลาว ยังมีใบบัวเหล็ก แหลมคมเหมือนมีดโกน ลุกเป็นไฟอยู่น้ำอีกชั้นหนึ่ง

ครั้นพวกลัตว์นรกพลัดตกจากหลาวแล้ว ต่างต้องตกลง ในใบบัวเหล็กเสวยทุกข์เวทนนานหลายปี จากนั้นลัตว์นรก เหล่านั้นก็ตกลงไปในน้ำที่แสบร้อน แม่น้ำก็ลุกเป็นไฟ ไฟก็ลุก

เนมิราชชาดก บำเพ็ญอุชิฐานบารมี (๖)

๔๖๑

ท่อมลัตว์นรกเหมือนมีคนเอาน้ำมันมาราดรดทั้งตัว แล้วเอาไฟมาจุดเผาทั้งเป็นอย่างนั้น แต่ในนรกร้อนยิ่งไปกว่านั้นหลายเท่านัก ร้อนจนเกิดเป็นควัน และที่บริเวณใต้แม่น้ำก็ยังเต็มไปด้วยเครื่องประหารอันคมกริบอีกมากมาย

เมื่อลัตว์นรกดำลงไปได้น้ำด้วยคิดว่าได้น้ำน่าจะปลอดภัย ได้รับความทุกข์ทรมานน้อยกว่า แต่พอดำลงไปกลับกลายเป็นท่อนน้อยท่อนใหญ่ เพราะเครื่องประหารอันคมกริบนั้น พวกลัตว์นรกไม่อาจทนทุกข์ทรมานเช่นนั้นได้ พวกมันร่ำร้องนำกล้วมาก บางครั้งก็ไหลไปตามกระแสน้ำ บางครั้งก็ทวนกระแส เท่านั้นยังไม่พอ นายนิรยบาลที่อยู่บนฝั่งยังชดลูกศร มีด โดมร หอก แหง ลัตว์นรกเหล่านั้น เหมือนคนหาปลาเอาฉมวกแทงปลาที่อยู่ในชะลอมอย่างนั้น พวกลัตว์นรกต้องคอยหลบหลีกแต่ไม่อาจหลบพ้น เมื่อถูกแทงหนักเข้า ทนทุกข์เวทนาไม่ไหวพากันร้องลั่น จากนั้น นายนิรยบาลจะนำเบ็ดเหล็กที่ลুকเป็นไฟ เกี้ยวลัตว์นรกเหล่านั้น ขึ้นมาจากแม่น้ำเวตรณี จุดไฟนอนบนแผ่นดินเหล็กที่ลুকเป็นไฟ ยัดก้อนเหล็กแดงลुकเป็นไฟเข้าปากลัตว์นรกเหล่านั้น

พระเจ้าเนมิราชทอดพระเนตรเห็นพวกลัตว์นรกถูกทรมานเช่นนั้น ทรงสะอึกแล้ว เพราะไม่เคยพบเห็นที่ไหนในโลก มนุษย์เป็นเช่นนี้ เนื่องจากการทรมานผู้ทำผิดในโลกมนุษย์ถือว่า

เนรมิตราชชาดก บำเพ็ญอุชิฐานบารมี (๖)

๔๖๒

ยังมีความเมตตาอยู่บ้าง หรือแม้จะลงโทษก็ไม่ได้ได้รับความลำบากขนาดนี้ ยังมีโอกาสพักการลงโทษบ้าง แต่สัตว์นรกต้องถูกทรมานตลอดเวลา ไม่มีการหยุดพักการลงโทษ จึงตรัสถามมาตลีเทพสารเถาว่า “สัตว์เหล่านี้ได้ทำบาปกรรมใดไว้ จึงตกในแม่น้ำเวตรณีเช่นนี้”

มาตลีเทพสารเถาตอบว่า “สัตว์เหล่านี้ สมัยที่ยังเป็นมนุษย์ในโลก มีเรี่ยวแรงมีพลังกำลังมาก แต่นำไปใช้เบียดเบียนผู้อื่น เทียวทรมาน ต่ากะทบและรังแกสัตว์ที่มีกำลังน้อยกว่า ตายไปจึงต้องตกในเวตรณีนรกนี้แหละ” ครั้นทูตตอบปัญหาแล้วก็ทำให้บริเวณนั้นอันตรธานไป และขับรถต่อไปเพื่อแสดงสัตว์นรกขุมอื่น ซึ่งกำลังถูกลงโทษเพราะผลแห่งกรรมที่ทำไว้ในอดีตครั้งที่ เป็นมนุษย์

การไปเที่ยวนรกโดยอาศัยกายมนุษย์หยาบนั้น ไม่ใช่สิ่งที่ทำได้ง่ายๆ หรือหากจะไปได้ต้องเป็นผู้มีฤทธิ์มีอำนาจมาก เพราะกายเหล่านี้ไม่อาจรองรับความร้อนของไฟในนรกได้ ต้องอาศัยกายธรรมที่สว่างไสวกว่าดวงอาทิตย์ยามเที่ยงมาเรียงกันเต็มท้องฟ้า อาศัยความสว่างจากธรรมกายจึงจะไปได้เห็นสัตว์นรกขุมเล็กๆ ได้ ทนต่อความร้อนในนรกได้ ในพระไตรปิฎกกล่าวไว้ว่า มาตลีเทพสารเถาอาศัยเทวานุภาพ เนรมิตแดนนรกเหล่านั้น

เนมิราชชาดก บำเพ็ญอุชิษฐานบารมี (๖)

๔๖๓

ให้พระเจ้าเนมิราชได้เห็น เพราะฉะนั้นถ้าอยากไปรู้ไปเห็น ไป
พิสูจน์ด้วยตัวเอง ไปตรวจดูนิรยภูมิ ต้องหมั่นฝึกฝนใจให้หยุดนิ่ง
ให้เข้าถึงพระธรรมกายภายในตัวให้ได้ เมื่อนั้นเราจะเข้าใจภพภูมิ
ต่างๆ ได้อย่างแจ่มแจ้งกันทุกคน

